

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/6/2015
Identifikačné číslo spisu:	7015200609
Dátum vydania rozhodnutia:	15.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7015200609.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: F. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Bangladéš, štátna príslušnosť Bangladéš, toho času umiestnený v Q., zastúpený: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického 15, 010 01 Žilina, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Sobrance, Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru, 067 67 Ulič 337, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-SO15-ZAV-6-004/2015 zo dňa 28.04.2015 na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Sp/41/2015-46 zo dňa 1. júna 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Sp/41/2015-46 zo dňa 1. júna 2015 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č. p. PPZ-HCP-SO15-ZAV-6-004/2015 zo dňa 28.04.2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky n a r i a d ť u j e, aby bol F. O., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Bangladéš toho času umiestnený v Q. b e z o d k l a d n e prepustený zo zaistenia.

Odporca j e p o v i n ť zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 1 334,58 Eur (titulom náhrady trov právneho zastúpenia) do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám jeho právneho zástupcu Martina Škamlu, advokáta, Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického č. 15, Žilina

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-SO15-ZAV-6-004/2015 zo dňa 28.04.2015, ktorým odporca podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov zaistil navrhovateľa dňom 28.04.2015 v čase o 20.35 hod. na dobu 5 mesiacov do 28.09.2015 v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie

do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, pretože existuje riziko jeho úteku, pričom na výkon jeho zaistenia bol určený Útvar policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach.

V dôvodoch rozsudku uviedol, že sa zaoberal odvolacími námietkami navrhovateľa špecifikovanými v podanom opravnom prostriedku, v ktorých namietal výrok rozhodnutia, nezrozumiteľnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, účel zaistenia, požiadavku individuálneho prístupu, tlmočenie, vyjadrenie k podkladom samotného rozhodnutia ako aj dĺžku lehoty zaistenia.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajský súd dospel k záveru, že odporca v prejednávanej veci v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav v súlade s § 32 ods. 1 Správnym poriadkom a že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Podľa názoru krajského súdu sa odporca vo svojom rozhodnutí podrobne zaoberal skutkovými okolnosťami, z ktorých vyvodil záver, že zaistenie navrhovateľa je potrebné z dôvodu § 88 ods. 1 písm.

a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov.

K odvolacím námietkam navrhovateľa uviedol, že z napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, v zmysle ktorého právneho ustanovenia bol navrhovateľ zaistený (§ 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, pričom z administratívneho spisu vyplýva aj moment, kedy navrhovateľ uviedol, že žiada o udelenie azylu, pričom tak urobil až v dôsledku obavy, že bude zo Slovenska vyhostený teda po tom, čo bol poučený o tom, že správny orgán začína voči nemu konanie o jeho administratívnom vyhostení.

Poukázal na to, že konanie o azyl sa začína vyhlásením cudzinca na príslušnom policajnom útvere (§ 3 ods. 1 zákona o azyle a v ustanovení § 3 ods. 2 je uvedené, ktorý policajný útvar je príslušný na prijatie takéhoto vyhlásenia.

Odporca takýmto útvarom v zmysle citovaného ustanovenia nie je. Teda zaistenie navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov v súlade so zákonom, ba práve naopak opačný postup, ktorý namietal navrhovateľ, t. j. zaistenie podľa § 88a zákona o pobyte cudzincov by bol v rozpore so zákonom, nakoľko OHK PZ Ulič nebol oprávnený na prijatie takéhoto vyhlásenia. Správny orgán začal voči navrhovateľovi konanie o jeho administratívnom vyhostení. Momentom začatia konania o AV navrhovateľa bol jeho výsluch pod č. k. PPZ-HCP-S015-ZAV-3-005/2015 zo dňa 28.04.2015, počas ktorého navrhovateľ uviedol okrem iného aj údaje zo svojho rodinného života, totožné ako ich prezentoval na pojednávaní dňa 01.06.2015. Počas tohto výsluchu bol oboznámený, že bolo voči nemu začaté konanie o administratívnom vyhostení, pričom dôsledky AV musel navrhovateľ pochopiť, keďže požiadal počas tohto výsluchu o udelenie azylu, pričom ako vyplýva zo zápisnice zo dňa 28.04.2015 vo veci zaistenia navrhovateľa (konanie č. PPZ-HCP-S015-ZAV-6/2015) urobil tak z toho dôvodu, že si uvedomil, že bude z územia SR vyhostený. Teda navrhovateľ úplne pochopil význam a dôsledky začatia konania o AV.

Krajský súd uviedol, že navrhovateľ bol zadržaný hliadkou políciou spolu s ďalšími dvoma štátnymi príslušníkmi Bangladéšu - O. O. F. a Z. V., pričom títo takisto podali opravný prostriedok voči rozhodnutiu totožného správneho orgánu voči ich zaisteniu, pričom o ich opravných prostriedkoch proti rozhodnutiu správneho orgánu rozhodoval ten istý zákonný sudca.

Vzhľadom na to, že voči navrhovateľovi bolo zo strany správneho orgánu začaté konanie o jeho administratívnom vyhostení zaistenie navrhovateľa je podľa krajského súdu plne v súlade s ustanovením § 88 ods. 1 písm. a), keďže policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny v konaní o administratívnom vyhostení, čo zo strany odporcu bolo dodržané.

Podsúvame iných možností zo strany navrhovateľa, že mal správny orgán postupovať podľa tohto, resp. tamtoho ustanovenia zákona o pobyte cudzincov a podľa neho zaistiť navrhovateľa, nemá vplyv na zákonný postup odporcu a teda zaistenie navrhovateľa je v súlade s § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov.

Samotný výrok napadnutého rozhodnutia je podľa krajského súdu jasný, zrozumiteľný, určitý, je z neho zrejmé, v zmysle ktorého zákonného ustanovenia bol navrhovateľ zaistený, že bol zaistený v konaní o jeho administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1

zákonu o pobyte cudzincov pretože existuje riziko jeho úteku. Rovnako z neho vyplýva moment zaistenia t.j. o 20.15 hod. dňa 28.04.2015, ako aj doba zaistenia - 5 mesiacov do 28.09.2015.

Nakoľko navrhovateľ počas spisovania zápisnice, ktorá bola vyhotovená v súvislosti so začatím konania o administratívnom vyhostení požiadal o azyl, a urobil dané vyhlásenie aj keď nie pred príslušným policajným útvarom, správny orgán nemohol danú skutočnosť ignorovať, pričom náležite ho poučil v zmysle zákona o azyle (§ 3 ods. 8), ktorý orgán je oprávnený jeho žiadosť prijať, a keďže ďalším jeho umiestnením mohol byť iba UPZC Sečovce, správne bol poučený navrhovateľ zo strany odporcu, že takto môže urobiť pred daným orgánom.

Navrhovateľ prejavil vôľu požiadať o azyl, čo v konečnom dôsledku aj urobil (Úradný záznam zo dňa 28.05.2014).

V prípade navrhovateľa je splnená podmienka použitia inštitútu zaistenia podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov keďže ohľadne navrhovateľa prebieha konanie o jeho administratívnom vyhostení, pričom sú dané dôvody uvedené v bode 1 § 88 ods. 1, teda ak v konaní o administratívnom vyhostení existuje riziko úteku navrhovateľa. Odporca podľa krajského súdu správne vyhodnotil aj túto skutočnosť, že v prípade navrhovateľa existuje riziko úteku.

Námietka navrhovateľa o nedôvodnosti využitia inštitútu zaistenia u navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov z dôvodov vyššie uvedených nie je dôvodná. Odporca náležite vo svojom rozhodnutí odôvodnil, z akého dôvodu využil v prípade navrhovateľa inštitút zaistenia v zmysle § 88 zákona o pobyte cudzincov a náležite sa vysporiadal aj s podmienkou, ktorú mu ukladá citované ustanovenie v bode 1 a to rizikom úteku navrhovateľa.

Pokiaľ sa týka ešte využitia inštitútu zaistenia zo strany odporcu krajský súd zdôraznil, že navrhovateľ sa navyše dopustil aj porušenia ustanovenia Článku 5 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc), stanovujúceho podmienky pre vstup a pobyt štátnych príslušníkov tretej krajiny, ktorých povinnosťou je mať platný cestovný doklad a mať platné vízum alebo povolenie na pobyt v prípade, ak sa od cudzinca vyžaduje.

K odvolacej námietke týkajúcej sa doby zaistenia krajský súd uviedol, že táto dĺžka bola riadne odôvodnená v súlade s platnou právnou úpravou, pričom bola stanovená v rozsahu, ktorú správne orgánu umožňuje ustanovenie § 88 ods. 4 veta prvá teda až na 6 mesiacov, pričom správny orgán túto dĺžku doby zaistenia stanovil na päť mesiacov a túto dobu môže aj predĺžiť, pokiaľ správny orgán už vo veci zaistenia navrhovateľa rozhodol o jeho zaistení na 48 hodín, pričom na výkon jeho zaistenia určil OHK PZ Ulič nedošlo k porušeniu zákonom stanovenej dĺžky zaistenia vyplývajúcej z daného citovaného právneho ustanovenia a prvé zaistenie na 48 hodín smerovalo k účelu vykonaniu úkonov smerujúcich k administratívne vyhosteniu so zabezpečením mať osobu vo fyzickej dispozícii.

Krajský súd zdôraznil, že dĺžka zaistenia stanovená v napadnutom rozhodnutí sa počas celého zaistenia monitoruje, či je opodstatnená alebo nie, s poukazom na ust. § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov. Odporca stanovil čas, dokedy sa nevyhnutne musia vykonať všetky opatrenia na reálne vykonanie administratívneho vyhostenia, pričom skúmal reálnu možnosť jeho vyhostenia, t. j. účelnosť vyhostenia do krajiny Ukrajina na základe readmisnej dohody medzi ES a Ukrajinou, na územie ktorej mal byť tento vyhostený po ukončení konania o jeho administratívnom vyhostení. Pri zdôvodnení dĺžky správny orgán vychádzal z dôvodu mať zaisteného cudzinca vo fyzickej dispozícii ako aj tej skutočnosti, že v zmysle citovanej readmisnej dohody možno o readmisiu požiadať najneskôr do jedného roka po tom, čo príslušný orgán žiadajúceho štátu zistil, že štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti nespĺňa alebo prestala spĺňať podmienky potrebné na vstup na jeho územie, v zmysle čl. 8 ods. 1.

Z uvedených dôvodov krajský súd považoval námietky navrhovateľa týkajúce sa dĺžky doby zaistenia za opodstatnené, pretože tak dĺžka zaistenia, ako aj samotné skutkové okolnosti, ktoré viedli k tomuto zaisteniu, boli v súlade s platnou právnou úpravou, citovanou v napadnutom rozhodnutí.

Krajský súd v súvislosti s námietkami navrhovateľa poukázal na to, že pokiaľ sa týka samotného zaistenia aplikovaného odporcom podľa § 88 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, že odporca sa v prípade navrhovateľa zaoberal aj možnými alternatívami zaistenia podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov, pričom krajský súd konštatoval, že odporca správne vyhodnotil aj tú skutočnosť, že

v prípade navrhovateľa nebolo možné uložiť povinnosť v zmysle § 89 zákona o pobyte cudzincov, nakoľko nie je možné v prípade navrhovateľa zložiť peňažnú záruku, nemá na území SR žiadne väzby, nielen rodinné, neovláda slovenský jazyk a nemá dostatok finančných prostriedkov, aby si mohol zabezpečiť ubytovanie.

Odporca sa zaoberal aj rizikom úteku navrhovateľa, teda bodom 1 § 88 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, pričom riziko úteku aj náležite zdôvodnil. Krajský súd dodal, že rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky (§ 88 ods. 2). Ako vyplýva z už citovaného Záznamu hliadky zo dňa 28.04.2015, navrhovateľ sa dobrovoľne neprihlásil, pokúsil sa ujsť, pričom vo svojom výsluchu uviedol, že v prípade ak by neboli zadržaní hliadkou PZ pokračoval by ďalej.

Ohľadne otázky tlmočenia krajský súd uviedol, že zabezpečenie tlmočníka do jazyka bengálskeho na pojednávanie dňa 01.06.2015 bolo obzvlášť náročné, keďže v zozname tlmočníkov sa takáto osoba nenachádza a vyžiadalo si mimoriadne zvýšené finančné náklady v súvislosti s tlmočením, pričom tlmočník pred súdom musel pricestovať až zo západného Slovenska a v dôsledku poukázania naliehavosti zo strany súdu si tento prispôbil svoje pracovné povinnosti, keďže pôsobí ako lekár. A ďalší možný tlmočník (nezapísaný) sa nemohol dostať v dôsledku zdravotných komplikácií. Na dôkazok súd podotýka, že z jeho činnosti je mu známe, že úradným jazykom v štáte Bangladéš je jazyk bengálsky ako aj jazyk anglický.

Pokiaľ sa týka námietky tlmočenia, z výpovede svedka N. tlmočníka do jazyka hindi pred odporcom krajský súd zistil, že tlmočenie pre navrhovateľa bolo vykonané tak, že jeden z troch zadržaných štátnych príslušníkov Bangladéša rozumel jazyku hindi, čo bolo osvedčené telefonickým rozhovorom medzi O. O. F. (jeden z troch zadržaných Bangladéšanov) a tlmočníkom N., v dôsledku toho bol tento prizvaný na vykonanie tlmočnickeho úkonu a následne vo veci ustanovený ako tlmočník pred správnym orgánom. Tlmočenie pre navrhovateľa bolo teda vykonané tak, že zo slovenského jazyka bolo tlmočené navrhovateľovi do jazyka bengálskeho prostredníctvom O. O. F., ktorý rozumel jazyku hindi. Svedok uviedol, že pri tlmočení na stanici v Uliči predpokladal, že navrhovateľ nerozumie vôbec a aj keď v inom konaní ohľadne zaistenia ďalšieho z Bangladéšanov tvrdil, že F. O. nerozumie vôbec, medzi pojednávaniami od Z. V. zistil, že navrhovateľ trochu rozumie, pričom pri spätnom pohľade na tlmočenie má za to, že F. O. musel určité otázky rozumieť, avšak tlmočenie prebiehalo tak, ako by vôbec nerozumel.

Krajský súd zdôraznil, že postup v činnosti správneho orgánu nemôže mať vplyv na nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko aj keď táto tretia osoba nebola ustanovená pred správnym orgánom za tlmočníka, bol dosiahnutý účel a to zabezpečenie tlmočenia pre navrhovateľa v jazyku, v ktorom rozumie, pričom boli z jeho tlmočenia zistené skutočnosti rovnaké ako ich uviedol vo svojom výsluchu pred súdom (osobné a rodinné pomery navrhovateľa, jeho cesta z Bangladéšu až na Slovensko). Teda daný postup nespôsobuje nezákonnosť vydaného rozhodnutia, nakoľko správny orgán vyvinul maximálne úsilie na zabezpečenie toho, aby bolo s navrhovateľom vedené konanie v jazyku, ktorému rozumie, pričom svedkom bolo potvrdené, že následne pre navrhovateľa vykonal iný tlmočnickeý úkon v Sečovciach, kde mu tento rozumel.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky navrhovateľa za nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a s napadnutým rozhodnutím sa v plnom rozsahu stotožnil. Krajský súd po posúdení všetkých námietok navrhovateľa týmito námietkam nevyhovel a napadnuté rozhodnutie odporcu ako zákonné potvrdil.

II.

Odvolanie navrhovateľa

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že s rozhodnutím súdu v celom rozsahu nesúhlasí z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d) a f) OSP, teda z dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu

prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K výroku rozhodnutia odporcu uviedol, že v podanom opravnom prostriedku namietal, že výrok napadnutého rozhodnutia je v rozpore s jeho odôvodnením, nakoľko v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa odporca v prevažnej časti venoval zaisteniu žiadateľa o azyl v zmysle § 88a zákona o pobyte cudzincov (na str. 4, 5, 6 a 7).

Taktiež navrhovateľ namietal, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľ mal byť vrátený na Ukrajinu, a preto ak mal byť vôbec zaistený, tak podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov.

Krajský súd sa s touto námietkou vysporiadal tak, že uviedol, že výrok rozhodnutia je jasný, zrozumiteľný, určitý. K namietanému rozporu odôvodnenia rozhodnutia s jeho výrokom krajský súd uviedol, že táto námietka predstavuje podsúvame iných možností zo strany navrhovateľa a nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

S uvedeným názorom krajského súdu vyjadril nesúhlas, nakoľko sa krajský súd opomenul zaoberať tým, že výrok napadnutého rozhodnutia je v rozpore s jeho odôvodnením. Mám za to, že je nepredstaviteľné, aby správny orgán odôvodňoval rozhodnutie o pozbavení osobnej slobody rôznymi dôvodmi a navrhovateľ, ako štátny príslušník tretej krajiny, ktorý nerozumie slovenskému jazyku, by si mal vybrať ten správny dôvod, ktorý sa vzťahuje k výroku rozhodnutia. Takéto rozhodnutie je nepresvedčivé.

Krajský súd tak podľa navrhovateľa nesprávne právne posúdil vec, ak dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu je presvedčivé a jeho výrok je v súlade s jeho odôvodnením aj napriek tomu, že odporca sa v prevažnej časti rozhodnutia venuje podmienkam zaistenia žiadateľa o azyl, a taktiež, že z neho vyplýva, že už prebehla schôdzka splnomocnencov za účelom vrátenia navrhovateľa na Ukrajinu.

K nezrozumiteľnosti rozhodnutia odporcu uviedol, že v podanom opravnom prostriedku namietal, že odôvodnenie rozhodnutia odporcu je absolútne nezrozumiteľné, nakoľko z neho vyplývalo, že odporca zaistil navrhovateľa v ten istý deň dvakrát z toho istého dôvodu, bez toho, aby navrhovateľa z predchádzajúceho zaistenia prepustil. Navrhovateľ taktiež vyslovil pochybnosť, ako vôbec mohol byť tak komplikovaný a nejednoznačný právny text preložený navrhovateľovi, keď samotného konania o zaistení sa nezúčastnil tlmočník do bengálskeho jazyka.

Krajský súd odignoroval skutočnosť, že obsah rozhodnutia odporcu je absolútne nezrozumiteľný, a tak musel jednotlivé argumenty a chronológiu jednotlivých úkonov následne doplniť vo vyjadrení k opravnému prostriedku. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1Sza/5/2015 zo dňa 06.02.2015 vyplýva, že takýto postup je neprípustný.

Z vysvetlenia obsahu nezrozumiteľného rozhodnutia odporcu však vyplynulo, že napadnutým rozhodnutím odporca skutočne zaistil navrhovateľa v ten istý deň z toho istého dôvodu už druhýkrát bez toho, aby navrhovateľa zo zaistenia prepustil.

Krajský súd len skonštatoval, že predmetom konania pred súdom prvého stupňa je preskúmanie napadnutého rozhodnutia o zaistení navrhovateľa na päť mesiacov a že vzhľadom na to, že voči navrhovateľovi bolo zo strany odporcu začaté konanie o administratívnom vyhostení, zaistenie navrhovateľa je plne v súlade s § 88 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov.

Krajský súd sa námietkou navrhovateľa, že bol zaistený v ten istý deň dvakrát z toho istého dôvodu bez toho, aby bol z predchádzajúceho zaistenia prepustený nijako nevysporiadal. Keďže sa súd stotožnil so závermi odporcu, ktoré uviedol v napadnutom rozhodnutí, dospel tak k záveru, že zaistiť už zaistenú osobu je v súlade so zákonom.

Ku konštatovaniu krajského súdu, že predmetom konania je posúdenie zákonnosti napadnutého

rozhodnutia odporcu uviedol, že jednou zo zákonných podmienok vydania napadnutého rozhodnutia je, aby boli splnené podmienky na jeho vydanie.

Má za to, že krajský súd nesprávne právne posúdil vec, ak dospel k záveru, že skutočnosť, že bol navrhovateľ dvakrát v ten istý deň, z toho istého dôvodu zaistený, nie je vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

V dôvodoch rozsudku krajský súd uvádza, že v prípade navrhovateľa je splnená podmienka použitia inštitútu zaistenia podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov, keďže ohľadne navrhovateľa prebieha konanie o jeho administratívnom vyhostení, pričom sú dané dôvody uvedené v bode 1 § 88 ods. 1, teda ak v konaní o administratívnom vyhostení existuje riziko úteku navrhovateľa. Krajský súd uvádza, že predmetom konania je posúdenie zákonnosti vydania napadnutého rozhodnutia. Teda súd skúmal, či vydané rozhodnutie bolo vydané v súlade s ust. § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov.

Podľa navrhovateľa nie je zrejmé, ako mohol krajský súd dospieť k záveru, že v čase vydania v poradí druhého rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa (ktoré je predmetom súdneho prieskumu) prebiehalo konanie o administratívnom vyhostení, keď z rozhodnutia o zaistení odporcu v zmysle jeho chronologického vysvetlenia vo vyjadrení k opravnému prostriedku vyplýva, že konanie o administratívnom vyhostení bolo prerušené ešte predtým, ako bolo vydané predmetné rozhodnutie o zaistení navrhovateľa.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že krajský súd dospel k záveru, že zaistenie navrhovateľa v konaní o administratívnom vyhostení, ktoré neprebieha, je zákonné. S takýmto záverom navrhovateľ vyjadril nesúhlas, nakoľko je zrejmé, že zaistenie v konaní o administratívnom vyhostení, ktoré neprebieha, lebo je prerušené, nemôže byť účelné.

K účelu zaistenia navrhovateľ uviedol, že v podanom opravnom prostriedku namietal, že nepresvedčivosť a nezrozumiteľnosť rozhodnutia odporcu potvrdzuje fakt, že tento ani nemá ustálené, čo je účelom zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, keď tento v rozhodnutí o zaistení uvádza, že prehodnocoval aj skutočnosť, či trvá účel zaistenia, t. j. či trvá riziko úteku účastníka konania. Navrhovateľ namietal, že riziko úteku nie je účelom zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov. Napadnuté rozhodnutie je tak nepresvedčivé a nezrozumiteľné a odporca tak ani nemohol skúmať jeho účelnosť.

Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1SŽa/5/2015 zo dňa 06.02.2015, v ktorom sa uvádza: „z obsahu citovaného ustanovenia je zrejmé, že účelom zaistenia v zmysle citovaného ustanovenia je zistenie skutočností, na ktorých je založená žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať“. V rozpore s uvedeným však vyznieva konštatovanie odporcu v odôvodnení jeho rozhodnutia o tom, že „správny orgán prehodnocoval aj skutočnosť, či trvá účel zaistenia, t. j. či trvá riziko úteku“, čo vzhľadom na to, že takýto dôvod nepredstavuje samostatný účel zaistenia žiadateľa o azyl v zmysle § 88a zákona o cudzincoch nepochybne vyvoláva pochybnosti o dostatočnom ustálení si predmetu konania zo strany správneho orgánu. Takéto pochybenie v spojení s neprehľadnosťou kontextu rozhodnutia z hľadiska relevantnosti použitej argumentácie citovaním právnych a politických dokumentov bez naznačenia priamej súvislosti k použitým zákonným dôvodom zaistenia a chronológii prípadu vykazuje znaky zmätočnosti a tým nepreskúmateľnosti rozhodnutia, čo nemalo ujsť pozornosti súdu prvého stupňa a krajský súd mal na túto vadu prihliadnuť aj bez námietok navrhovateľa, pretože uvedená vada mala nepochybne vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.“

Podľa navrhovateľa uvedené závery je nepochybne možné aplikovať aj na prípad, keď sa odporca mylne domnieval, že účelom zaistenia navrhovateľa je riziko jeho úteku.

Krajský súd sa touto námietkou a ďalšími námietkami navrhovateľa o tom, že v rozhodnutí o zaistení odkazuje na súdne rozhodnutia, medzinárodné zmluvy a iné právne dokumenty upravujúce právne postavenie žiadateľov o azyl, ktoré s prejednávanou vecou nijako nesúvisia, nijako nevysporiadal.

Podľa navrhovateľa je zrejmé, že krajský súd nepostupoval správne, ak dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu je zrozumiteľné a presvedčivé.

K individuálnemu prístupu navrhovateľ uviedol, že v podanom opravnom prostriedku namietal, že rozhodnutie odporcu je v rozpore s požiadavkou individuálneho prístupu pri hodnotení dôvodov zaistenia dotknutej osoby. Navrhovateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1Sž/5/2015 zo 06.02.2015. Navrhovateľ taktiež poukázal na to, že text napadnutého rozhodnutia je len skopírovaný z ďalších dvoch rozhodnutí odporcu, ktoré boli vydané v ten istý deň. Tieto rozhodnutia v anonymizovanej verzii priložil navrhovateľ k opravnému prostriedku.

Krajský súd sa touto námietkou v napadnutom rozhodnutí nijako nezaoberal.

K námietke - vyjadrenie k podkladom rozhodnutia navrhovateľ uviedol, že v podanom opravnom prostriedku namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia o zaistení v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

Krajský súd sa touto námietkou navrhovateľa v napadnutom rozhodnutí nijako nezaoberal.

K dĺžke lehoty zaistenia navrhovateľ uviedol, že v opravnom prostriedku namietal, že pri stanovení dĺžky lehoty zaistenia nezobral odporcu do úvahy 90 dní, resp. 60 dní, počas ktorých majú sudy rozhodnúť o opravnom prostriedku navrhovateľa vo veci žiadosti o azyl. Azylové konanie spolu so súdnym konaním o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia vydaného v azylovom konaní tak bude trvať dlhšie ako odporcom stanovená lehota zaistenia. Zaistenie navrhovateľa tak nemôže byť efektívne.

K tejto námietke krajský súd uviedol, že odporcu stanovil čas, dokiaľ sa nevyhnutne musia vykonať všetky opatrenia na reálne vykonanie administratívneho vyhostenia, pričom skúmal reálnu možnosť jeho vyhostenia, t. j. účelnosť vyhostenia do krajiny Ukrajina na základe readmisnej dohody medzi EÚ a Ukrajinou, na územie ktorej mal byť tento vyhostený po ukončení konania o jeho administratívnom vyhostení.

Vyššie uvedený záver krajského súdu je podľa navrhovateľa nezrozumiteľný, nakoľko v rozhodnutí odporcu o zaistení navrhovateľa sa výslovne uvádza, že pri dĺžke zaistenia účastníka konania policajný útvar vychádzal zo skutočnosti, že konanie o administratívnom vyhostení bolo prerušené a že sa v ňom nemôže pokračovať až do vydania rozhodnutia vo veci žiadosti o azyl, pričom v nasledujúcom texte uvádza lehoty na vydanie rozhodnutí v azylovom konaní.

Z uvedeného podľa navrhovateľa vyplýva, že krajský súd postupoval nesprávne, ak dospel k záveru, že dĺžka doby zaistenia je odôvodnená trvaním predpokladaných úkonov pri vrátení navrhovateľa na Ukrajinu.

Z uvedeného taktiež vyplýva, že krajský súd dospel k záveru, že je zrozumiteľné rozhodnutie, v ktorom odporcu zaistil navrhovateľa v konaní o administratívnom vyhostení, ktoré neprebíha a dĺžku zaistenia odôvodnil nie trvaním predpokladaných úkonov vo veci vyhostenia, ale trvaním úkonov v azylovom konaní. Takýto záver nemôže byť podľa navrhovateľa správny.

K tlmočeniu navrhovateľ uviedol, že v podanom opravnom prostriedku namietal, že v konaní o zaistení mu tlmočil tlmočník do jazyka hindi, ktorému navrhovateľ nerozumel. Jednotlivé úkony mu tak boli pretlmočené za pomoci účastníka iného konania, O. O. F., ktorého však nemožno považovať za tlmočníka, nakoľko z administratívneho spisu nevyplýva, že by zložil tlmočnícky sľub.

Krajský súd vyhodnotil túto námietku navrhovateľa ako nedôvodnú, nakoľko dospel k záveru, že prizvaním a tlmočením účastníka iného konania bol dosiahnutý účel, a to zabezpečenie tlmočenia pre navrhovateľa v jazyku, ktorému rozumie, pričom boli z jeho tlmočenia zistené rovnaké skutočnosti, ako ich uviedol vo svojom výsluchu pred súdom (osobné a rodinné pomery navrhovateľa, jeho cesta z Bangladéšu až na Slovensko).

S uvedeným vyjadril navrhovateľ nesúhlas. Poukázal na čl. 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, z ktorého vyplýva, že kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie podľa odseku 2, má právo na tlmočníka. Navrhovateľovi v konaní o pozbavení jeho osobnej slobody netlmočil tlmočník, ale účastník iného konania, ktorý neovláda jazyk hindi na takej úrovni, aby sám dokázal porozumieť odborným právny výrazom v konaní o zaistení a administratívnom vyhostení podľa zákona o pobyte cudzincov.

Taktiež má za to, že súd nemôže hodnotiť tlmočenie na základe pretlmočenia osobných a rodinných pomerov navrhovateľa, nakoľko v napadnutom rozhodnutí je mnoho odborných výrazov, ktorých tlmočenie je oveľa náročnejšie, ako tlmočenie popisu cesty na Slovensko a rodinných pomerov.

Súčasťou administratívneho spisu navrhovateľa sú aj anonymizované rozhodnutia ďalších dvoch účastníkov iných konaní o zaistení, ktorí sú spomínaní aj v napadnutom rozhodnutí. Z anonymizovaného rozhodnutia sp.zn.: PPZ-HGP-SO15-ZAV-5-O04/2015 zo dňa 28.04.2015 vyplýva, že účastník konania bol zaistený o 19.45 hod. a rozhodnutie o zaistení prevzal o 20:10 hod. V tomto konaní tlmočil pán F. G. N..

Z rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa vyplýva, že tento bol zaistený o 20:15 hod.

Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie o zaistení bolo pretlmočené do jazyka hindi a z jazyka hindi do bengálštiny za 20 minút. Je zrejmé podľa navrhovateľa, že kvalita sprostredkovaného tlmočenia je veľmi nízka.

Navrhovateľ vyjadril nesúhlas so záverom krajského súdu, že bol dosiahnutý účel, t. j. zabezpečenie tlmočenia v jazyku, ktorému navrhovateľ rozumie, nakoľko tento účel bol naplnený len formálne.

Navrhovateľ preto navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zruší a vec vráti odporcovi na ďalšie konanie. Súčasne navrhol, aby najvyšší súd nariadil bezodkladné prepustenie navrhovateľa z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

V prípade úspechu vo veci si uplatnil náhradu trov konania vo výške 1 334,58 Eur.

III.

Vyjadrenie odporcu

Vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že má za to, že jeho postup v konaní o zaistení bol zákonný, rozhodnutie je zrozumiteľné a taktiež má za to, že rozhodnutie je dostatočne odôvodnené. Odporca má ďalej za to, že v konaní dostatočne zistil skutkový stav veci a podrobne sa zaoberal okolnosťami skutku. Rozhodnutie bolo vydané v súlade so Správnym poriadkom a obsahuje všetky náležitosti, ktoré zákon ukladá.

K námietke k výroku, zákonnosti, zrozumiteľnosti a účelu a účelnosti zaistenia uviedol, že má za to, že ustanovenie § 88 zákona o pobyte cudzincov pojednáva o zaistení cudzincov a nie o spôsoboch ich odsunu, tak ako to uvádza navrhovateľ. Toto ustanovenie zákona o pobyte cudzincov dáva príslušným orgánom možnosť zaistiť cudzincov v zmysle uvedených ustanovení, ak príslušný orgán vyhodnotí, že zaistenie cudzinca je nutné. Správny orgán má za to, že v samotnom rozhodnutí dostatočne odôvodnil svoj postup v zmysle ustanovenia § 88 zákona o pobyte cudzincov.

Odporca poukázal na súvislosť medzi odsunom cudzinca, ktorý neoprávnene prekročil štátnu hranicu, alebo sa neoprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky a rozhodnutím o administratívnom vyhostení. Predtým, ako sa takáto osoba z územia Slovenskej republiky odsunie, musí mať uloženú povinnosť opustiť územie Slovenskej republiky. Bez takto uloženej povinnosti nie je možné odsun cudzinca vykonať. Podľa čl. 13 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústava), „povinnosti možno ukladať zákonom, alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd; medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a

povinnosti fyzických osôb, právnických osôb, alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2". „Dohoda medzi Európskym spoločenstvom a Ukrajinou o readmisii osôb uverejnená v úradnom vestníku L 332, 18/12/2007 s 0048-0065 (ďalej len dohoda o readmisii osôb) však takúto povinnosť cudzincom neukladá. Uvedená dohoda len určuje práva a povinnosti zmluvným stranám pri readmisii osôb. Povinnosť cudzincom, ktorý majú neoprávnený pobyt na území SR, alebo neoprávnene prekročia vonkajšiu hranicu, opustiť územie SR neustanovuje ani zákon o pobyte cudzincov. Avšak § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov hovorí, že Administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky,... Odporca teda vzhľadom na vyššie uvedené tvrdí, že existencia rozhodnutia o administratívnom vyhostení je nutným predpokladom výkonu readmisie v zmysle readmisnej dohody. Odporca je toho názoru, že uvedená skutočnosť, je skutočnosť uvedená § 34 ods. 6 Správneho poriadku, teda ju netreba dokazovať a preto ju neuviedol ani v rozhodnutí o zaistení. Zároveň odporca upozornil na fakt, že ak by pripustil odsun cudzincov len na základe readmisnej dohody, ktorá nestanovuje potrebu vydania akéhokoľvek rozhodnutia, ani nestanovuje povinnosti pre osoby, ktorých sa týka, tak tieto osoby by boli odsunuté bez možnosti akejkoľvek nápravy alebo opravného prostriedku. V praxi by to znamenalo, že sa nemôžu domáhať preskúmania rozhodnutia nadriadeným orgánom ani súdom, pretože žiadne takéto rozhodnutie by neexistovalo. Odporca je toho názoru, že takýmto postupom by bol porušený čl. 1 písm. d) Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11.

Odporca má za to, že v rozhodnutí dostatočne odôvodnil z akého dôvodu využil inštitút zaistenia podľa ustanovenia § 88 zákona o pobyte cudzincov a taktiež sa náležite vysporiadal s podmienkou, ktorú ukladá ustanovenie § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 a to rizikom úteku navrhovateľa.

Odporca má za to, že zákonne postupoval aj po tom, čo navrhovateľ prejavil vôľu o udelenie azylu, pri spisovaní zápisnice vyhotovovanej v súvislosti so začatím konania o administratívnom vyhostení. Navrhovateľ bol zákonne poučený, že odporca nie je v zmysle § 3 ods. 2 zákona o azyle príslušný na prijatie vyhlásenia, preto bol navrhovateľ poučený o skutočnosti, že na prijatie jeho vyhlásenia o azyle je príslušný ÚPZC Sečovce ako aj o skutočnosti, že podanie bude v zmysle § 20 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní s poukázaním na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 10SZa/7/2012 bez meškania postúpené príslušnému správnomu orgánu, to znamená ÚPZC Sečovce.

Odporca má za to, že postupoval v zmysle zákona, pretože bezprostredne po tom, čo navrhovateľ prejavil úmysel požiadať o medzinárodnú ochranu, znova rozhodol o zaistení, pričom dospel k záveru, že dôvody predchádzajúceho zaistenia trvajú, pričom uviedol aj konkrétne dôvody, ktoré ho k prijatiu takéhoto záveru viedli.

K námietke individuálneho prístupu uviedol, že

navrhovateľ spáchal skutok neoprávneného prekročenia vonkajšej hranice spolu s ďalšími dvoma osobami, čiže skutok bol spáchaný rovnakým spôsobom, v rovnakom čase, totožným konaním všetkých troch účastníkov konania. Voči všetkým účastníkom konania bol využitý totožný inštitút zaistenia a voči všetkým účastníkom boli začaté rovnaké konania. Pri vydaní rozhodnutia vychádzal správny orgán aj z výpovedí jednotlivých účastníkov konania, ktorých obsah je súčasťou odôvodnení rozhodnutí. Na základe vyššie uvedených skutočností považuje správny orgán túto námietku za bezpredmetnú.

K námietke vyjadrenia k podkladom rozhodnutia uviedol, že

navrhovateľ sa mal možnosť vyjadriť v zápisnici o vyjadrení účastníka konania. V zápisnici o vyjadrení účastníka konania nemal navrhovateľ žiadne návrhy, pripomienky ani neuviedol iné skutočnosti, ktoré by mali vplyv na rozhodnutie správneho orgánu vo veci.

Správny orgán bol otvorený aj návrhom a námietkam zo strany navrhovateľa aj v priebehu konania. Pred vydaním rozhodnutia sa mal navrhovateľ opäť možnosť vyjadriť pred správnym orgánom, kedy sa ústne

vyjadril, že ku konaniu nechce nič viac dodať ani doplniť. Po tomto prehlásení mu bolo vydané a pretlmočené rozhodnutie o zaistení.

K námietke lehoty zaistenia uviedol, že

trvá na tom, že lehota bola riadne odôvodnená v súlade s platnou právnou úpravou, pričom bola stanovená v rozsahu, ktorý umožňuje ustanovenie § 88 ods. 4 ZOPC. Odporca má za to, že stanovil čas, dokedy sa nevyhnutne musia vykonať všetky opatrenia na reálne vykonanie administratívneho vyhostenia v rámci readmisnej dohody medzi ES a Ukrajinou. Správny orgán má za to, že pri určovaní lehoty postupoval v súlade so zákonom.

K námietke tlmočenia uviedol, že

v konaní o zaistení bol ustanovený tlmočník z jazyka hindi F. G. N.. pretože účastník konania jazyku hindi čiastočne rozumel a správny orgán v záujme dosiahnutia účelu pri zabezpečení tlmočenia si pri tlmočení vypomáhal jedným z troch zadržaných občanov Bangladéša, ktorý účastníkovi konania tlmočil do bengálskeho jazyka to, čomu účastník konania nerozumel pri tlmočení ustanoveným tlmočníkom. Účastník konania pred správnym orgánom zatajil skutočnosť, že ovláda aj anglický jazyk, ktorý je v jeho krajine jedným z úradných jazykov. Správny orgán má za to, že jeho konaním nedošlo k porušeniu procesných práv navrhovateľa v konaní o jeho zaistení.

Odporca má za to, že zaistený cudzinec sa neoprávneným prekročením štátnej hranice z Ukrajiny do Slovenskej republiky dopustil porušenia ustanovenia článku 5 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 526/2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice, kde sú stanovené podmienky pre vstup a pobyt príslušníkov tretích krajín, ktorý musia mať platný cestovný doklad alebo doklad oprávňujúci prekročenie hraníc.

Odporca uviedol, že vzhľadom na uvedené skutočnosti, trvá na tom, že využitie inštitútu zaistenia podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. a) bolo zákonné. Svoj postup v konaní o zaistení považuje odporca za správny a rozhodnutie o zaistení č. p.: PPZ-HCP-SO15-ZAV-7-004/2015 považuje za zákonné. Na základe uvedených skutočností odporca navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca rozhodnutím č. PPZ-HCP-SO15-ZAV-6-004/2015 zo dňa 28.04.2015 podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov zaistil navrhovateľa dňom 28.04.2015 v čase o 20.15 hod. na dobu 5 mesiacov do 28.09.2015 v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, pretože existuje riziko jeho úteku, pričom na výkon jeho zaistenia bol určený Útvar policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že účastník konania dňa 28.04.2015 v skorých ranných hodinách nedovolené prekročil štátnu hranicu z územia Ukrajiny smerom na územie Slovenskej republiky v katastri obce Ulič, okres Snina. Následne dňa 28.04.2015 v čase o 07.45 hod. bol po predchádzajúcej pátracej akcii, vykonanej príslušníkmi Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Ulič (ďalej len OHK PZ) zadržaný a následne predvedený na OHK PZ Ulič. Zdôraznil, že v zmysle čl. 3 ods. 1 Schengenského dohovoru, vonkajšie hranice môžu byť prekročené len na hraničných priechodoch a počas stanoveného otváracieho času.

Účastník konania sa zdržiaval na území Slovenskej republiky bez cestovného dokladu a ako vízový cudzinec sa zdržiaval na území Slovenskej republiky bez platného víza alebo platného povolenia na pobyt alebo dočasného povolenia k pobytu, vydaného jednou zo zmluvných strán, čím porušil ustanovenie čl. 19 ods. 1 a čl. 21 ods. 1, 2 Schengenského dohovoru.

Rozhodnutím odporcu č.: PPZ-HCP-SO15-ZAV-6-002/2015 zo dňa 28.04.2015 bol účastník konania zaistený na dobu 48 hodín s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, pretože

existovalo riziko úteku účastníka konania.

Začalo sa voči nemu aj konanie o administratívnom vyhostení s určením zákazu vstupu č. p. : PPZ-HCP-SO15-ZAV-3/2015 v zmysle štvrtej časti prvej hlavy ZoPC, pričom tento mal byť po ukončení konania o administratívnom vyhostení vrátený na územie Ukrajiny v zmysle dohody medzi Európskym spoločenstvom a Ukrajinou o readmisii osôb uverejnený vo vestníku L 332/48 zo dňa 18.12.2007.

Počas spisovania zápisnice o vyjadrení účastníka konania o administratívnom vyhostení č.: PPZ-HCP-SO15-ZAV-3-005/2015 zo dňa 28.04.2015 prejavil vôľu požiadať na území Slovenskej republiky o udelenie azylu a osobitným predpisom v tomto prípade je zákon č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o azyle). Keďže OHK PZ Ulič nie je v zmysle § 3 ods. 2 zákona o azyle príslušné na prijatie vyhlásenia, preto bol účastník konania poučený o skutočnosti, že na prijatie jeho vyhlásenia o azyle je príslušný ÚPZC Sečovce ako aj o skutočnosti, že podanie bude v zmysle § 20 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní s poukázaním na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 10SZa/7/2012 bez meškania postúpené príslušnému správne mu orgánu, to znamená ÚPZC Sečovce.

Správny orgán mal za to, že cudzinec požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky účelovo, aby sa vyhol vyhosteniu z územia SR, nakoľko v zápisnici o vyjadrení účastníka konania č. p.: PPZ-HCP-SO15-ZAV-6-003/2015 uviedol, že o udelenie azylu žiada kvôli tomu, aby nebol vyhostený z územia SR. Čo sa týka tejto následne podanej žiadosti o azyl správny orgán pri posudzovaní tejto okolnosti vychádzal aj z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zo dňa 30.05.2013 vec Mehmet Arslan proti Polícii ČR C-534/11, z ktorého vyplýva, že pokiaľ cudzinec zaistený podľa zákona o pobyte cudzincov požiada o udelenie medzinárodnej ochrany, pokiaľ je táto žiadosť podaná účelovo („iba s cieľom pozdržať alebo zmať výkon rozhodnutia“) a pokračovanie zaistenia je naďalej objektívne nutné, je možné takéhoto cudzinca ponechať v zaistení. Zároveň súdny dvor v predmetnej veci zdôraznil, že členské štáty musia mať možnosť zabrániť tomu, aby zaistený cudzinec podaním žiadosti o azyl automaticky dosiahol prepustenie zo zaistenia, inak by bol narušený zmysel Návratovej smernice, ktorým je účinné navrátenie štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na území.

Odporca uviedol, že pri rozhodovaní o zaistení sa riadil aj Dohovorom o právnom postavení utečencov z roku 1951 v znení Protokolu o postavení utečencov z roku 1967, ako aj Smernicou Rady 2003/9/ES, ktorou sa ustanovujú minimálne normy pre prijímanie žiadateľov o azyl (ďalej len smernica).

Správny orgán ďalej vychádzal aj zo skutočnosti, že Ukrajinu možno vo všeobecnosti považovať za bezpečnú krajinu, v ktorej by život alebo sloboda účastníka konania neboli ohrozené, nakoľko Ukrajina ratifikovaním readmisnej dohody sa zaviazala uznávať nevyhnutnosť dodržiavania ľudských práv a slobôd, pričom sa zdôrazňuje, že touto Dohodou nie sú dotknuté práva a povinnosti Spoločenstva, členských štátov Európskej únie a Ukrajiny vyplývajúce zo Všeobecnej deklarácie ľudských práv z 10. decembra 1948 a z medzinárodných právnych predpisov, najmä z Európskeho dohovoru zo 4. novembra 1950 a ochrane ľudských práv a základných slobôd, z Dohovoru o postavení utečencov z 28. júla 1951, z Protokolu o postavení utečencov z 31. januára 1967, z Medzinárodného dohovoru Organizácie spojených národov o občianskych a politických právach z 19. decembra 1966 a z medzinárodných právnych nástrojov vydávania osôb, pričom správny orgán sa zaoberal aj článkom 14 Všeobecnej deklarácie o ľudských právach, v ktorom je uvedené, že právo žiadať o azyl sa stalo uznaným základným ľudským právom. Aj v tomto prípade je nutné konštatovať, že účastníkovi konania umiestnením do ÚPZC Sečovce toto právo ostane zachované.

Ďalej odporca prehodnocoval aj skutočnosť, či trvá účel zaistenia, t. j. či trvá riziko úteku účastníka konania. Zo záznamu hliadky OHK PZ Ulič č.p.: PPZ-HCP-SO15-2-764/2015 zo dňa 28.04.2015 vyplýva, že účastník konania po neoprávnenom prekročení štátnej hranice sa príslušným orgánom sám neprihlásil, naopak, sa snažil ujsť, respektíve pred policajnými hliadkami schovať. Zo záznamu hliadky vyplýva, že od miesta neoprávneného prekročenia štátnej hranice osoba prešla až do intravilánu obce. Mohli sa prihlásiť na tunajšom OHK PZ Ulič alebo hliadke so služobným motorovým vozidlom, ktorej príslušnosť k PZ bola označená. Správny orgán mal za to, že účastník konania po nedovolenom prekročení štátnej hranice mohol vidieť hliadku PZ a mal možnosť sa prihlásiť, ale tak nespravil, naopak, snažil sa ujsť a pred hliadkou sa ukryť. Na základe zhodnotenia týchto skutočností správny orgán má za to, že existuje reálne riziko, že účastník konania sa bude počas konania o administratívnom vyhostení skrývať, resp. sa bude snažiť ujsť. Tento záver potvrdzuje aj výpoveď účastníka, ktorý počas spísania zápisnice o vyjadrení sa účastníka konania č.p.: PPZ-HCP-SO15-ZAV-6-001/2015 zo dňa 28.04.2015 sa

vyjadril, že po prekročení štátnej hranice, ak by sa na mieste zadržania nenachádzala hliadka PZ, by pokračoval ďalej smerom do vnútrozemia. Teda účastník konania po neoprávnenom prekročení štátnej hranice sa príslušným orgánom sám neprihlásil na úradoch a neodôvodnil svoj nezákonný vstup naopak, sa snažil ujsť, respektíve pred policajnými hliadkami ukryť. Na základe týchto skutočností správny orgán usúdil, že existuje reálne riziko úteku účastníka konania v konaní o administratívnom vyhostení. Odporca zdôraznil, že preskúmal prekážky zaistenia uvedené v § 88 ods. 12 ZoPC, pričom na základe dôkazov (záznamu zápisnice o vyjadrení sa účastníka konania č.p.: PPZ-HCP-SO15-ZAV-6-001/2015 a zápisnice o vyjadrení sa účastníka konania č.p.: PPZ-HCP-SO15-ZAV-6-003/2015) dospel k záveru, že účastník 1 nepožiadaval o udelenie azylu na území Slovenskej republiky bezodkladne po neoprávnenom prekročení vonkajšej hranice. Práve naopak, snažil sa ujsť pred príslušníkmi OHK PZ.

Takisto správny orgán zistil, že účastník konania nemá na území Slovenskej republiky žiadne rodinné väzby. Ďalej skúmal jeho ekonomickú situáciu a dospel k záveru, že nemá dostatočné finančné prostriedky. Nemá na území Slovenskej republiky rezervované ubytovanie alebo zabezpečené zamestnanie, z tohto dôvodu mu policajný útvar neukladá povinnosť v zmysle § 89 zákona, nakoľko vzhľadom na osobu zaisteného a jeho osobné pomery nie je možné z jeho strany zložiť peňažnú záruku a nakoľko menovaný nemá na území SR žiadne väzby, nielen rodinné, neovláda slovenský jazyk a nemá dostatok finančných prostriedkov nie je možné z jeho strany zabezpečiť si ubytovanie.

Pri dĺžke zaistenia vychádzal zo skutočnosti, že konanie o administratívnom vyhostení bolo prerušené a že sa v ňom nemôže pokračovať až od vydania rozhodnutia vo veci žiadosti o azyl. V zmysle § 20 zákona o azyle „Ministerstvo v konaní o azyle rozhodne do 90 dní od začatia konania“. Podľa § 20 zákona o azyle „Protí rozhodnutiu ministerstva o neudelení azylu, o odňatí azylu, o nepredĺžení doplnkovej ochrany a o zrušení doplnkovej ochrany možno podať opravný prostriedok na súd do 30 dní od jeho doručenia“. Ďalšími lehotami zohľadnenými pri zaistení bola lehota na doručenie žiadosti o azyl do ÚPZC Sečovce a následne na Migračný úrad 7 dní, lehota na doručenie prvostupňového rozhodnutia 7 dní, lehota na doručenie odvolania 7 dní a 7 dní potrebných na vydanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení a realizáciu vyhostenia osoby na Ukrajinu.

Uviedol, že taktiež skúmal reálnu možnosť výkonu vyhostenia účastníka konania, t. j. Účelnosť zaistenia, pričom mal za to, že v prípade odpadnutia dôvodov prerušenia konania o administratívnom vyhostení, bude možné v konaní o administratívnom vyhostení pokračovať. V prípade vydania rozhodnutia o administratívnom vyhostení bude možné účastníka konania vyhostiť na Ukrajinu v zmysle dohody o readmisii osôb uverejnenej v Úradnom vestníku Na základe vyššie uvedených skutočností mal správny orgán za to, že vyhostenie účastníka konania je potenciálne možné.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250a ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 15. júla 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a/ zákona, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250 ods. 1 OSP sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej

časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 OSP).

Podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak existuje riziko jeho úteku.

Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

Podľa § 88 ods. 4 prvá a druhá veta zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

Podľa § 88 ods. 9 zákona o pobyte cudzincov, ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na maloletú osobu, ktorá nemá zákonného zástupcu. Iné zraniteľné osoby možno zaistiť len v nevyhnutnom prípade a na čo najkratší čas.

Navrhovateľ namietal, že výrok napadnutého rozhodnutia odporcu je v rozpore s jeho odôvodnením, nakoľko v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa odporca v prevažnej časti venoval zaisteniu navrhovateľa ako žiadateľa o azyl v zmysle § 88a zákona o pobyte cudzincov, hoci rozhodol vo výroku uviedol, že navrhovateľa zaistí podľa § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov t. j. v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak existuje riziko jeho úteku.

Namietal tiež, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odporcu vyplýva, že navrhovateľ mal byť vrátený na Ukrajinu, a preto ak mal byť vôbec zaistený, tak podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov.

Uvedenú námietku vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú, keď namiesto posúdenia či odporca postupoval v súlade so zákonom, keď rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov, hoci rozhodoval o zaistení cudzinca, ktorý v štádiu konania o zaistení požiadal o azyl, hodnotil jeho úmysly, prečo o azyl požiadal, keď uviedol, že to boli obavy, že bude zo Slovenska vyhostený teda po tom, čo bol poučený o tom, že správny orgán začína voči nemu konanie o jeho administratívnom vyhostení.

Pri posúdení samotnej spornej právnej otázky, či bolo možné zaistiť navrhovateľa (v danom prípade žiadateľa o azyl) v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, bolo rozhodujúce posúdiť, či odporca postupoval v súlade so zákonom, keď zaistil cudzinca, ktorý požiadal o udelenie azylu, hoci v dôvodoch rozhodnutia týmto faktom argumentuje, ale celkom zmätočne odôvodňuje zaistenie jeho vrátením na územie Ukrajiny podľa readmisnej dohody.

Námietku nesúladi výroku s odôvodnením jeho rozhodnutia preto odvolací súd vyhodnotil za dôvodnú, pretože tento nesúlad spôsobuje zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odporcu. Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a), ktoré však nasvedčovalo iným dôvodom, pre ktoré došlo k zaisteniu navrhovateľa (§ 88 ods. 1 písm. d) vykazovalo znaky zmätočnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia a krajský súd mal na túto vadu prihliadnuť, pretože uvedená vada mala nepochybne vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje právne opodstatnenie, a preto je vždy

nevyhnuté takéto rozhodnutie zrušiť najmä z hľadiska ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie odporcu bolo nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a zmätočnosť, čím nespĺňalo parametre zákonnosti a minimálne požiadavky, ktoré sú na odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánov kladené, odvolací súd sa ďalšími námietkami obsiahnutými v odvolaní proti rozsudku nezaoberal s výnimkou námietky, ktorá sa týkala opakovaného zaistenia navrhovateľa v ten istý deň z tých istých dôvodov, pretože nie len z hľadiska právnej istoty navrhovateľa, ale aj pre ďalší postup odporcu je rozhodujúce poznať názor najvyššieho súdu, ako má odporca postupovať nie len v tomto prípade po zrušení rozhodnutia, ale aj ako postupovať pro futuro v obdobných prípadoch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti so samotným vstupom cudzinca na územie Slovenskej republiky bez oprávnenia a jeho zdržiavaním sa na území Slovenskej republiky v úmysle požiadať Slovenskú republiku o azyl, komplexne odkazuje na svoje skoršie rozhodnutie zo dňa 03.05.2013 sp. zn. 1Sža/5/2013, v ktorom najvyšší súd uviedol, že pokiaľ vstup takéhoto cudzinca na územie Slovenskej republiky bez oprávnenia a jeho zdržiavanie sa na území Slovenskej republiky je spojené s úmyslom požiadať Slovenskú republiku o azyl, nemôže byť bez ďalšieho dôvodom zaistenia cudzinca.

Najvyšší súd pri tejto otázke uviedol, že je potrebné vychádzať z toho, že zaistenie cudzinca znamená obmedzenie alebo dokonca v závislosti na povahe, dĺžke, dôsledkoch a spôsobe zaistenia zbavenie jeho slobody. Ide teda o veľmi citelný zásah do jedného z najvýznamnejších práv jednotlivca. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov alebo predovšetkým Ústavným poriadkom SR. Podľa čl. 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je osobná sloboda zaručená. Podľa čl. 8 ods. 2 Listiny nesmie byť nikto zbavený svojej slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý stanoví zákon.

Podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikto nesmie byť zbavený slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním stanoveným zákonom.... (písm. f/) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jeho nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie, (tiež čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 6 Listiny základných práv Európskej únie).

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a k nemu sa vzťahujúcej judikatúry EŠLP môže zaistenie alebo iné zbavenie osobnej slobody cudzinca (napr. vydanie alebo vyhostovacia väzba) prebehnúť jednak iba v súlade s konaním stanoveným zákonom, pričom táto právna úprava musí mať určitú kvalitu tak, aby jasne a predvídateľným spôsobom vymedzovala podmienky zaistenia alebo iného obmedzenia osobnej slobody a jednak toto zbavenie osobnej slobody musí sledovať Dohovorom vymedzený účel, teda zabrániť nepovolenému vstupu cudzinca na územie alebo realizovať vyhostenie či vydanie (napr. rozsudky EŠLP zo dňa 25.06.1996 Amuur proti Francúzsku, zo dňa 05.02.2002 Čonka a ďalší proti Belgicku, zo dňa 27.11.2003 Shamsa proti Poľsku, zo dňa 25.01.2005 Singh proti ČR, zo dňa 27.01.2008 Rashed proti ČR, zo dňa 12.02.2009 Nolan a ostatní proti Rusku, zo dňa 19.02.2009 A. a ostatní proti Spojenému kráľovstvu) .

Rovnako podľa čl. 15 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch v členských štátoch pri navracaní neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín (ďalej len „smernica 2008/115/ES“) môžu členské štáty zaistiť iba štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého navrátenie prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo o výkonu vyhostenia, najmä v prípadoch, kde hrozí nebezpečenstvo skrývania alebo dotýčny štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba príprave návratu, či uskutočňovania vyhostenia, alebo ho inak sťažuje. K zaisteniu je možné prikrčiť len vtedy, pokiaľ nemôžu byť v konkrétnom prípade účinne uplatnené iné dostatočné účinné avšak miernejšie donucovacie opatrenia.

Zo všetkých zmienených právnych dokumentov podľa najvyššieho súdu vyplýva zákaz svojvoľného zbavenia či obmedzenia osobnej slobody.

Ustanovenie § 88a zákona o pobyte cudzincov umožňuje zaistiť aj žiadateľa o azyl. Inštitút zaistenia

žiadateľa o azyl bol zavedený do zákona o azyle novelou účinnou od 01.01.2014.

Zo systematiky uvedeného ustanovenia vyplýva, že aplikácia ustanovení pod písm. a/ a b/ ods. 1 § 88a prichádza do úvahy v prípadoch, keď zaistenie cudzinca, ktorý požiadal o azyl je nutné buď na účel zistenia alebo overenia jeho totožnosti alebo štátnej príslušnosti /a), alebo na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku /b).

Ustanovenia § 88a ods. 1 písm. c/ je aplikovateľné na prípady, ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je už v zaistení (bol zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) a ktorý podal žiadosť o udelení azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelení azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie .

Napokon žiadateľa o azyl je možné zaistiť aj z dôvodu, ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku /d), alebo z dôvodu podľa § 88 ods. 1 písm. c), teda na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku /e).

Aplikácia ustanovení § 88 ods. 1 písm. d/ a c/ prichádza do úvahy tak v prípade už zaisteného cudzinca ako aj v prípade toho, o kom konanie len prebieha.

Ako už opakovane judikoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (rozsudok sp. zn. 10SžA/29/2014 zo dňa 27.8.2014, sp. zn. 1SžA/30/2014 zo dňa 02.09.2014) ak teda zaistený cudzinec požiada o medzinárodnú ochranu, spravidla to bude mať za následok ukončenie zaistenia podľa čl. 15 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo dňa 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch v členských štátoch pri navrátení príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na území (návratová smernica), ako konštatoval Súdny dvor Európskej únie vo veci A., a policajný útvar bude povinný cudzinca bez zbytočného odkladu zo zaistenia prepustiť; dôvody pre pôvodné zaistenie cudzinca tak automaticky pominú.

Ak však policajný útvar dospeje k záveru, že žiadosť cudzinca o medzinárodnú ochranu je účelová, podaná iba za účelom pozdržať, či dokonca zmať výkon rozhodnutia o vyhostení cudzinca, môže znova rozhodnúť podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, že dôvody predchádzajúceho zaistenia trvajú, napriek tomu, že cudzinec požiadal o medzinárodnú ochranu. V takomto rozhodnutí policajný útvar vyloží, aké konkrétne dôvody ospravedlňujú trvanie zaistenia cudzinca po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu“. Takýto záver prijal najvyšší súd aj s poukazom na právny názor vyjadrený v rozhodnutí Súdneho dvora v rozsudku vo veci C-534/11 Mehmet Arslan/Policie ČR, kde konštatoval, že žiadateľ o azyl má právo zotrvať na území dotknutého členského štátu kvôli preskúmaniu jeho žiadosti prinajmenšom dovtedy, kým nebude jeho žiadosť zamietnutá na prvom stupni. V dôsledku toho nemôže byť počas tohto obdobia považovaný za neoprávnene sa zdržiavajúceho na území tohto štátu. Súdny dvor v tejto súvislosti spresňuje, že členské štáty môžu dokonca rozšíriť toto právo tým, že žiadateľom o azyl povolia zotrvať na ich území až do vydania konečného rozhodnutia o ich žiadosti.

V danom prípade však ako tvrdí navrhovateľ a odporca to aj uvádza v rozhodnutí, ktoré je predmetom súdneho prieskumu, navrhovateľ bol rozhodnutím OHP PZ Ulič dňa 28.04.2015 zaistený na dobu 48 hodín s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie podľa § 77 ods. 1, pretože existovalo riziko úteku účastníka konania. Uvedené rozhodnutie nie je predmetom tohto súdneho prieskumu, odvolací súd však považuje k postupu odporcu uviesť nasledovné.

Po uplynutí doby zaistenia, ktorá bola stanovená na 48 hodín mal byť navrhovateľ prepustený zo zaistenia usťený zo zaistenia a k jeho opätovnému zaisteniu nemohlo dôjsť z tých istých dôvodov (§ 88 ods.1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov), pretože navrhovateľa nebolo možné považovať za osobu, ktorá sa zdržiava na území SR neoprávnene, práve preto, že požiadala o azyl a žiadateľ o azyl má právo zotrvať na území dotknutého členského štátu kvôli preskúmaniu jeho žiadosti prinajmenšom dovtedy, kým nebude o jeho žiadosti právoplatne rozhodnuté (pozri rozhodnutie Súdneho dvora v rozsudku vo veci C-534/11 Mehmet Arslan/Policie ČR).

Odporca nemohol rozhodnúť ani o tom, že dôvody jeho zaistenia trvajú (teda o zaistení žiadateľa o azyl podľa § 88a ods. 1 písm. c), pretože ustanovenie § 88a ods. 1 písm. c/ nebolo aplikovateľné na prípad

navrhovateľa, pretože ten po uplynutí doby 48 hodín nebol (nemal byť v zaistení) a aplikácia ustanovenia § 88a ods. 1 písm. c/ prichádza do úvahy len v prípade ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je v zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) a ktorý podal žiadosť o udelení azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelení azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie.

V prípade navrhovateľa teda nebolo možné tohto zaistiť z toho istého dôvodu (§ 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov), pretože zaistenie uplynulo lehotou 48 hodín, ale vzhľadom k tomu, že išlo o žiadateľa o azyl, bolo potrebné posúdiť, či sú splnené podmienky pre jeho zaistenie podľa § 88a ods. 1 písm. a/ ,b/ d/ alebo e/ zákona o pobyte cudzincov.

Pokiaľ odporca takto nepostupoval a rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov, pričom odôvodnenie rozhodnutia odporcu nekorešponduje s jeho výrokom, odvolací súd na rozdiel od názoru krajského súdu dospel k záveru, že námietky navrhovateľa v tejto časti boli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu a preto odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny rozsudku tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O povinnosti bezodkladne prepustiť navrhovateľa zo zaistenia ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku odvolací súd rozhodol podľa §250sa ods. 7 OSP, podľa ktorého súd v rozhodnutí, ktorým zruší a vráti rozhodnutie o zaistení na ďalšie konanie, zároveň nariadi bezodkladné prepustenie osoby zo zaistenia.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a 2 a 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý mal úspech vo veci ich náhradu trov priznal podľa vyčíslenia jeho právneho zástupcu v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) vo výške spolu 1 334,58 Eur titulom trov právneho zastúpenia.

Trovy konania pozostávajú z 5 úkonov právnej pomoci po 139,83 Eur

1/ prevzatie a príprava právneho zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky),

2/ podanie opravného prostriedku (§ 13a ods. 1 písm. b) vyhlášky),

3/ účasť na pojednávaní dňa 01.06.2015 (§ 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky),

4/ ďalšia porada s klientom dňa 04.06.2015 (§ 13a ods. 1 písm. b) vyhlášky).

5/ podanie odvolania (§ 13a ods. 1 písm. b) vyhlášky)

režijný paušál 41,95 Eur

56,03 Eur (cestovné náklady - 566 km pri spotrebe 7,7 l/100km a cene pohonných hmôt 1,480 Eur/l - údaje zo Štatistického úradu Slovenskej republiky a náhrade za použitie motorového vozidla vo výške 0,183 Eur za každý km Žilina - Sečovce a späť - prevzatie právneho zastúpenia),

71,47 Eur (náhrada za stratu času - prevzatie právneho zastúpenia),

50,81 Eur (cestovné náklady - 514 km pri spotrebe 7,7 l/100km a cene pohonných hmôt 1,488 Eur/l - údaje zo Štatistického úradu Slovenskej republiky a náhrade za použitie motorového vozidla vo výške 0,183 EUR za každý km Žilina - Košice a späť na pojednávanie dňa 01.06.2015),

65,24 Eur (náhrada za stratu času, pojednávanie dňa 01.06.2015),

56,03 Eur (cestovné náklady - 566 km pri spotrebe 7,7 l/100km a cene pohonných hmôt 1,480 Eur/l - údaje zo Štatistického úradu Slovenskej republiky a náhrade za použitie motorového vozidla vo výške 0,183 EUR za každý km Žilina - Sečovce a späť - prevzatie právneho zastúpenia),

71,47 Eur (náhrada za stratu času - prevzatie právneho zastúpenia)

222,43 Eur DPH

Celkom: 1 334,58 Eur

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.